

ROMAN

ŞİMDİ  
GÖZLERİNİ  
AÇABİLİRSİN

"HER ŞEY, YAZILDIĞI GİBİ YAŞANIR."

SALİH UYAN

CARPE  
DIEM

# Şimdi Gözlerini Açabilirsin

Yazar: Salih Uyan  
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay  
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ  
Mizanpaj: Tamer Turp

## Carpe Diem Kitap

Yayın No: 183  
Roman / Aksiyon-Romantik  
1. Baskı, İstanbul, Mayıs 2017  
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN:

ISBN: 978-605-144-150-4



Lacivert Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.  
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,  
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul  
0212 511 24 24  
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com  
facebook.com/carpediemkitap  
instagram/carpediemkitap  
twitter.com/carpediem\_kitap

Baskı ve Cilt:  
Sistem Matbaacılık  
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8  
Topkapı / İstanbul  
0212 482 11 01  
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak  
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık  
San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir.  
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.



ŞİMDİ  
GÖZLERİNİ  
AÇABİLİRSİN

SALİH UYAN

CARPE  
DIEM



*“Yepyeni bir yabancı dil  
öğreniyordum onunla parkın çıkışına doğru yürürken.  
Gramerini olmayan ve kelime erberleme  
gerektirmeyen bir dil...  
Sadece iki insanın yaşadığı bir ülkenin dili...”*



## 17 Nisan - İstanbul

Labirenti andıran karanlık sokaklarda, adımlarımı nabzımın ritmine uydurarak nereye gittiğimi bilmeden koştum. Birbirine yaslanmış evlerin camları çoktan kararmıştı. Nabzımı vücudumun her noktasında hissedebiliyordum. Sağ elimi kalbinin üzerine bastırarak biraz sakinleşmeye çalıştım. Arnavut kaldırımıyla döşenmiş sokağın ucuna doğru baktım. Karanlık evlerin duvarlarını yalayıp kaybolan araba farları görülüyordu. Bu sessizlikten ve karanlıktan bir an önce kurtulmak, kalabalığa karışmak istiyordum.

Çünkü sükûneti kalabalıklarda bulmaya alışkınım ben. İçimde biriken gürültüden, ruhumun desibel sınırlarını zorlayan çığlıklardan, dinmek bilmeyen ürkütücü fısıltılardan, kalabalıklar içinde kurtuluyorum ancak. Hücrede tek başına kazdığı tünelin hafriyatını, avluda yüzlerce insanın içinde paçalarından atan bir mahkûm gibiyim. Gece tünel kazıyorum, gündüz meydanlarda biriken fazlalıklarımı boşaltıyorum.

Bu gece tünelin sonuna geldim. Ama ışık yoktu. Kazmayı vurduğum yerde sert bir duvar vardı. Benden daha güçlü bir duvar... O yüzden kontrolü kaybettim ve kendimi bıraktım.

Yürümeye başlayınca kalp atışlarım biraz yavaşlar gibi oldu. Veya hareket halinde olduğum için onları hissetmiyordum.

Ayak seslerim mahalle boyunca dizilen evlerin duvarlarına çarpa çarpa arkamdan geliyor gibiydi.

Caddeye çıkınca ilk gelen taksiyi durdurdum ve arka kapıyı açıp bindim. İçeride keskin bir sigara ve kolonya kokusu vardı. Radyoda çok etkili bir konuşma yaptığını zanneden sunucu, kelimeleri yuvarlayarak saçma sapan bir şiir okuyordu.

“Eve lütfen.”

“Abi, yorgunuz herhalde.”

Dikiz aynasından şoförün sadece gözlerini görebiliyordum. Ama arkadan gelen arabaların farlarıyla parlayan bu gözlerden, şoförün ağzında kocaman ve alaycı bir gülümseme olduğunu anlayabiliyordum. Umursamadım.

“Yenibosna, Beşyol.”

Dükânların hemen hepsi kapanmıştı. Mağazaların vitrinlerinde mesailerini tamamlamış şık giyimli mankenler, donuk gözleriyle caddeyi seyrediyorlardı. Radyodaki şiir bitti ve ‘ayrılık acısı çekenlere geliyor’ anonsunun ardından arabesk bir parça çalmaya başladı.

Gözlerimi kapattım. Taksinin arka koltuğuna kıvrılıp saatler sürecek bir uykuya dalmak istiyordum...



“Abi, Beşyol’ dayız. Nereye gidiyoruz?”

Gözlerimi açtım. Günlerdir uyuyormuş gibiydim. Gözlerimi kısarak başımı öne doğru uzattım ve nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Mobilyacının aydınlık tabelasını görünce, “Sola dönelim” dedim hırıltılı bir sesle.

Paranın üzerini alıp taksiden indim. Mahalle çoktan uykuya dalmıştı. Birkaç köpek, başlarını kaldırıp biraz baktıktan sonra

yeniden uykularına döndüler. Cebimde anahtarımı arayarak apartmana doğru yürüdüm. Ayaklarım mı uyuşuktu, beynim mi anlayamıyordum. Adımlarımı sanki havada atıyor gibiydim.

Oturma odasındaki sehpanın üzerinde dün akşam yarım bıraktığım cips paketi ve yine yarısına kadar kola dolu bardak duruyordu. Bardağın yanında iki haftadır üzerinde uğraştığım çikolata reklamının senaryosu vardı. Babamın yattığı odadan hafif bir horultu duyuluyordu. Montumu çıkarmadan mutfağa doğru yürüdüm.

Normalde böyle bir anda yapmam gereken ilk iş, ısıtıcıya su koyup, kulpu kırılmış dolabı alttan zorlayarak açmak, bir fincan seçip içine kahve koymak ve sonra bezi alıp balkondaki masayı silerek günün en verimli saatlerine hazırlık yapmaktı. Ama şu anda hepsi anlamsız geliyordu.

En anlamsız gelen şey de duyduğum rahatlık ve huzurdu.

“Rutinimi bozmamalıyım” diye fısıldadım kendi kendime. Damacananın bulunduğu köşeye doğru yürüdüm. Eğilip plastik sürahiye su doldururken birden derinlerden, çığlık çığlığa bir feryat doldurdu beynimi. Sürahiyi yere fırlattım. Panik içinde oturma odasına doğru koştum.

Yaşadığım anı hissedemiyordum. Hayatımda belki de ilk defa bir şeyler yapmak zorunda olduğum için kendimi berbat hissettim. Bütün düşüncelerden sıyrılıp, bütün eylemlerden soyunup sadece durmak istiyordum.

Şekilsiz, hacimsiz, ansız bir şekilde durmak ve dinlenmek...

## 18 Nisan - İstanbul

Sabah cep telefonunun sesine uyandım. Oturma odasında-ki kanepenin üzerinde, oturmakla yatmak arası bir pozisyondaydım. Sehpanın üzerinde bir süre cep telefonumu aradıktan sonra cebimde olduğunu fark ettim. Tamamen uyuşmuş olan sağ kolumu, sol kolumun desteğiyle başımın altından kurtardım ve yatış pozisyonumu değiştirmeden montumun iç cebine uzanıp titreyen telefonumu oltanın ucundaki bir balık gibi yakaladım. Ekranda Celil Ataman yazıyordu. Reklam ajansındaki yakışıklı kurumsal iletişim direktörü...

“Efendim?”

“Levent, oğlum neredesin ya?”

‘Oğlum’ hitabının samimiyetten kaynaklandığını düşünerek ve moralimi bozmamaya çalışarak, “Evdeyim” dedim hırıltılı sesimle.

“Ne?! Evde misin? On dakika sonra sunumun var! İyi misin sen?”

Eyvah! Bugün çikolata reklamının senaryosunu firma sahiplerine sunmam gerekiyordu.

“Uyuyakalmışım, dün gece biraz kötü geçti de... Hemen taksiye atlayıp geliyorum.”

Babam hâlâ uyuyor olmalıydı çünkü mutfağın kapısı kapalıydı. Yüzümü yıkadım ve oturma odasına geri döndüm.



Kanepenin üzerine dağılmış bozuk paraları ve anahtarını cebime attım ve evden çıktım. Asansör kattaydı. Düğmeye bastım, kapı açıldı. Bir süre asansörün içine baktıktan sonra binmekten vazgeçip merdivenlere yöneldim.

Dışarıda bahar kokusu vardı. İstanbul gerinerek uyanıyordu. Cep telefonumun saatine baktım. Sunuma dört dakika vardı. Bir yandan telefonunu kurcalayıp, bir yandan sigara içen mobilyacının çırağıyla göz göze gelmemek için karşı kaldırıma geçip caddeye çıktım ve ilk gelen taksiye atladım.

Yaklaşık yirmi beş dakika sonra şirketteydim. İçeri girince danışmadaki kırmızı gözlüklü kıza selam verdikten sonra hemen tuvalete gidip aynaya baktım. Burnumun sağ tarafından sağ gözümün alt kenarına doğru incelerek uzanan bir morluk vardı. Burnumun ucundan tutup sağa ve sola yavaşça hareket ettirdim. Çok acıyordu ama kırık yok gibiydi. Yaklaşık iki aydır berbere uğramadığım için kulaklarıma doğru inen saçlarım dikenli çalı gibi gözüküyordu. Elimi hafifçe ıslatıp kafamın iki tarafındaki ayaklanmaları suyla bastırdım.

Sonra başımı biraz ileri doğru uzatıp aynadan vücudumu görmeye çalıştım. Kıyafetim berbat gözüküyordu. Tüyleneş kahverengi gömleğim bir patates çuvalını andırıyordu. Göğsüme denk gelen bölgesi bombe yapmış olan gömleği alttan çekiştirerek düzeltmeye çalıştım. Sonra eğilip, yatış pozisyonuma uygun olarak belden dizime doğru inen ve virajlı bir sahil yolunu andıran, pantolonumdaki kat izine baktım. Buruşuk bölgeyi iki yanından biraz gerdirdim. Bir işe yaramadı. Sağ paçamın arka tarafındaki çamur izlerini tırnağımla kazıyarak silmeye çalıştım. Sonra da tırnaklarımın arasına giren ve bir sanayi çırağı gibi görünmeme sebep olan çamurları, diğer elimin tırnaklarıyla temizlemeye çalıştım. Böyle önemli bir sunuma, bu kadar berbat bir kıyafetle gelmiş olmam inanılmazdı. Son bir çapak kontrolü yaptıktan sonra da içeri geçtim.

Celil Bey elleri cebinde masasına yaslanmış bana bakıyordu. Üzerinde rengi mora çalan bir takım elbise vardı. Kravat takmamıştı. Beyaz gömleğinin yakaları jilet gibiydi. Podyumda poz verir gibi duruyordu.

“Allah’tan adamlar da geç kaldı da rezil olmadık. Çok titiz bir adam olduğunu söylemiştim şirket sahibinin. Ama çabuk geldin ha!” dedi hızlı hızlı konuşarak.

Bir şey söylemedim. Zaten uyuyakaldığımı açıklamıştım ve daha fazla açıklama yapmaya gerek yoktu.

“Ne yaptın son kısmı?” diye sordu sonra.

“Pek içime sinmedi ama bir şekilde bağladım işte” deyip ‘İçime Sinmeyen Sloganlar’ başlıklı çalışmamdan rastgele seçmek zorunda kaldığım sloganı söyledim.

“Rol yapmayı bırak, yaşamaya bak!”

Gözlerini tavana dikip tek gözünü kısıtı ve ıslık çalmaya başladı. Bu hareket, “Ben uzmanım ve şu anda senin çalışmanı yılların birikimi ve müthiş yeteneğimle değerlendiriyorum” duruşuydu.

Sabırla bekledim. On beş saniye sonra bakışlarını tavandan ellerine indirdi. Bir süre parmaklarını inceledikten sonra da “Oldukça iyi” dedi.

Hemen toplantı salonuna geçtim. Bilgisayarı açarken topuklarımdan yukarı doğru bir panik dalgası yükseldi ama fazla uzun sürmedi. Hemen sunuma başlamalıyım.

Yaklaşık on beş dakika sonra tek elim cebimde, diğer elimde kalem, heyecanla reklam senaryosunu anlatıyordum. Masadaki herkesin yüzü gülüyordu.

Sunumu bitirince şirket sahibi ayağa kalkıp tıpkı filmlerdeki gibi çok yavaş başlayan ve sonra giderek hızlanan bir alkış tutturdu. Diğerleri de ona katıldılar.

“Bu reklam bomba gibi düşecek” dedi Celil Bey, “İnanın bana sektördeki ezberi bozacak.”

“Evet” dedi Gültekin Bey, “Riskli ama denemeye değer doğrusu. Burnunuza ne oldu sizin?”

“Dün kapıya çarptım.”

“Geçmiş olsun.”

“Teşekkürler.”

Gültekin Bey şirketin sahibiydi. Daha önce sadece telefonda konuşmuş ve mailleşmiştik. Kırmızı, şişkin yanakları ve pantolon askısıyla tam bir patrondu. Bir yandan kahvesini yudumluyor, bir yandan da aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu:

“Riskli, ama deneyeceğiz.”

Masaya oturup biraz soğumuş olan kahvemi yudumlamaya başladım. Arada bir kalbimi mengene gibi sıkın bir heyecan ve panik dalgası gelir gibi oluyor ama sonra çölde esen rüzgârın kum tanelerini tepelerin üzerine savurması gibi dağılarak yok oluyordu.

Herkes toplantı odasından çıkınca rahatça arkama yaslandım. İlk kez senaryosunu yazdığım bir reklam çekilecekti. Tabii beklenmedik bir aksilik olmazsa. Bütçede bir problem çıkmazsa bir ay sonra reklam, televizyonlarda dönmeye başlardı. Bu referansla farklı ajanslara başvurabilir, bir yandan okulu devam ettirirken, bir yandan da ciddi paralar kazanabilirdim.

Buradan çıkıp Zehra’ya uğrasam ve bir önceki gece yaşadığım hadiseyi anlatsam mı acaba diye düşündüm. İnanmazdı ki... İnanmasını sağlayabilecek tek şey burnumdaki morluktu. Onu ikna etmeye çalışmak çok saçma olacaktı. En iyisi hiçbir şey söylememek ve beklemektir. Birkaç gün sonra ararsa o zaman anlatabilirdim. “İnanmıyorsan gidip sorabilirsin” derdim. Peki, gerçekten gidip sorar mıydı acaba?

Sonra keyfimi kaçırın düşünceleri kovup bu güzel anın tadını çıkarmaya karar verdim. Kahvenin son yudumunu aldıktan sonra uzanıp ekran kilidi devreye girmiş bilgisayarı açmak için fareyi sağa sola oynattım. Şifreyi girip bir süre boş gözlerle masa üstündeki dağınık dosyalara baktıktan sonra internete tıkladım. Açılış sayfası bir haber sitesiydi. Kafam tamamen başka düşüncelerle dolu olduğu halde bilinçsiz bir şekilde ekrana bakmaya devam ettim.

Tıklanma sayısını artırmak için her türlü gayrimeşru yolu deneyen internet gazetecilerinin devrik cümlelerinden oluşan faili meçhul haber başlıklarına göz atarak sayfada gezindim. Sonra yüklemi olmayan, öznesi belirsiz, üç noktalı ve bol gizemli haber başlıklarının arasında kurallı bir cümle gördüm.

Birden beynimde bir uyuşma oldu. Biraz önce zihnimi ve bedenimi ele geçirmeye çalışan panik duygusu önce biraz geri çekildi, sonra yoğunlaştı, toplandı ve en korkunç haliyle büyük bir hızla damarlarımdan akarak bütün bedenimi esir aldı. Gerçek dünyayla hayal âlemi arasında asılı kalan düşüncelerim birkaç saniye bocaladıktan sonra büyük bir gürültüyle beynime doldu.

Gözlerimi kapattım. Nefesimi tutarak ve yaşadığım anın rüya olmasını dileyerek bekledim. Şimdi bir saat çalsa, yatağında uyansam ve gülümseyerek arkama dönüp uyumaya devam etsem... Terden ıslanan yastığımı ters çevirsem... Veya kalkıp mutfağa gitsem ve gördüğüm kâbusu düşünerek kendime bir kahve yapsam...

Ama hiçbirini olmadı. Gözlerimi açtığımda titreyen boynuma hâkim olmaya çalışarak bakışlarımı tekrar ekrana çevirdim. Kuralsızlığın ve belirsizliğin hüküm sürdüğü sayfada, bütün imla kurallarına uyan cümleyi tekrar okudum. Ekrandaki resmi, hafızamın karanlık dehlizlerinde aç kurtlar gibi bekleyen kodlarla yeniden eşleştirdim. Okuduğum kelimeler çılgık çığ-

lığa uğuşan yarasalar gibi odadaki her Őeye ęarpa ęarpa bir süre döndükten sonra yeniden ekranda birleştiler.

O sırada muhtemelen, günün bu saatlerinde hep olduğu gibi ofisin penceresine bir martı kondu. Uzaklardan bir vapur düdüğü duyuldu. Ama ne martıyı gördüm, ne vapur düdüğünü duydum. Tek duyduğum bedenimi Őiddetle sarsan kalp atışları, tek gördüğüm de bilgisayar ekranından bana bakan top sakallı bir adamın vesikalık resmi ve resmin hemen yanında kara bir by gibi bütün odaya yayılan kalın puntolu haber başlığıydı:

*Dün gece Taksim'in ara sokaklarından birinde  
l bulunan bfecinin abisi konuřtu:  
"Kardeřimin hię düřmanı yoktu."*

## 21 Nisan - Londra

Uyandığımda hiç kıpırdamadan yatakta bir saat kadar uzanmaya devam ettim. Saatin kaç olduğunu öğrenmek için yatağın hemen yanında duran masa-sehpa karışımı mobil-yanın üzerindeki dijital çalar saate bakmaya bile üşendim. Otel odasının kalın, bordo perdelerinin solmuş ve yıpranmış bölümlerinden odaya sızmaya çalışan cılız ışıktan günün hangi vaktinde olduğunu anlayabilmem imkânsızdı. Aslında saatin kaç olduğunu falan da öğrenmek istemiyordum. Herhangi bir şey için geç veya erken diyebileceğim bir durumda değildim çünkü.

Bir alt katta bulunan lobiden bozuk aksanlı İngilizce konuşmalar geliyordu. Tavanda, daha çok aksesuar gibi gözükken bir pervane asılıydı. Yatağın hemen sağ tarafında duvara asılmış büyük tabloda, akarsuyun kenarına eğilmiş, aynadaki aksini seyreden bir adam tasviri vardı. Narsisizm kelimesinin mitolojik kökenini tasvir eden bir tablo olmalıydı bu. Adamın yüzünde belli belirsiz bir hayranlık seziliyordu. İngiltere'nin havası gibi tüm renkleri solgun olan tablonun sol alt köşesine el yazısıyla bir şeyler yazılmıştı.

Yatakta biraz doğrulup bu cümleyi okumaya çalıştım. "The first selfie in history" yazıyordu. Espri yeteneği gelişmekte olan bir müşteri tarafından yazılmış olduğunu tahmin ettiğim bu

cümle, nefis bir yemeğin içinde insanın tüm iştahını kaçıran haşlanmış bir böcek gibi duruyordu. Ressamın imzasının hemen yanına atılan özensiz imzada, sahibinin olay anındaki arsız gülümsemesi hâlâ hissediliyordu. Yıllarca asıldığı duvarda vakur bir hayat yaşayan tabloyu çöp haline getirmek için birkaç saniye yetmişti. Birkaç saniye ve birkaç kelime...

Yatağın sağ tarafında beyaz bir masa ve masanın üzerinde de yine aksesuar gibi gözükten bir televizyon vardı. Çalışıp çalışmadığından emin değildim ve odada kaldığım süre boyunca da hiç açmayı düşünmediğim için bunu öğrenemeyecektim.

Bir süre sonra aşağıdan gelen sesler kesildi. Odanın içine dolan sessizlikten bir ara boğulur gibi oldum. Doğrulup saate baktım. Saat öğleden sonra dördü gösteriyordu. Demek ki iki saattir uyuyordum.

Gerinerek yataktan kalktım. Feci şekilde belim ağrıyordu. Yılların alışkanlığıyla gözlerim cep telefonumu aradı etrafta. Ama birkaç saniye sonra telefonumu getirmediğimi ve artık telefonsuz bir hayata alışmam gerektiğini hatırladım.

Ellerimi belime koyup sağa sola hareket ettirerek biraz vücudumu esnetmeye çalıştım. Pencereye gidip kalın perdeleri sıyırdım. Camın önünde biriken güneş ışığı, teneffüs ziliyle bahçeye akan çocuklar gibi odaya yayıldı. Hafif neşelenir gibi oldum. Odadaki tüm renkleri birkaç ton açan ışıkla birlikte, tablodaki narsist arkadaşın yüzüne bile bir aydınlanma geldi.

İçimden “Ben iyiyim, ben iyiyim” diye tekrarlayarak otelin bulunduğu sokağı seyrettim bir süre. Aşağıda eski bir motosikleti çalıştırmaya uğraşan on altı on yedi yaşlarında iki genç vardı. Neşeli tavırlarla bir yandan konuşuyor, bir yandan da motosikleti itiyorlardı. Uzun boylu olanın pantolonu daracık ve kısaydı. Paçalarını kendisi mi kıvrımış diye dikkatlice baktım. Kat izi gözüküyordu. Kendimle buluşmamak için

gözümün değdiği her şeyi en ince detayına kadar inceleyerek pencerenin önünde yaklaşık yirmi dakika harcadım. Gençler motosikleti çalıştırıp uzaklaştılar. Bu arada hızlı adımlarla sokağı topuk sesine boğan birkaç kadın geçti.

Sokakta incelenmeye değer hiçbir şey kalmayınca perdeleri yeniden kapatıp banyoya gittim. Elimi yüzümü yıkadım, giyindim ve nereye gideceğimi düşünmeden odadan çıkıp aşağı indim.

Dün gece otele girdiğimde tanışmaya çalıştığım ama biraz canımı sıkan Hint asıllı çocuğa belli belirsiz bir baş selamı verip dışarı çıktım. Birkaç adım atmıştım ki çocuk arkamdan koşup, “Dün akşam beni yanlış anlamadın umarım” dedi.

“Hayır, problem yok” deyip sokağın ucuna doğru ağır adımlarla yürüdüm.

Hepsi birbirine benzeyen kırmızı tuğlalı binaların birçoğu oteldi. Valizlerini evcil bir hayvan gibi arkalarından sürükleyen birkaç turist geçti yanımdan. Sultanahmet’e benziyordu burası biraz, ama ortam daha griydi. Renkler soluk, sesler daha boğuktu...

Otelin internet sitesinde “Metro istasyonuna üç dakika mesafede” yazıyordu ama ancak on dakikalık yürüyüşten sonra uzaktan görebilmişim istasyonu. Mesafeyi Afrikalı bir atlete ölçtürmüş olmalıydılar.

Benim gibi donuk yüzlü, hep aceleleri varmış gibi gözükten bin bir milletten insanı yararak hattına falan bakmadan bir metroya bindim. Vagon tepeleme insan doluydu. Herkes bir şeylerle ilgileniyordu. Gözlerini bir yere dikip düşüncelere dalmış insan yok gibiydi. Kimisi telefonlarını kurcalıyor, kimi kitap okuyor, kimi de metro gazetesine göz atıyordu. Ya çok mutlu oldukları için durmak ve düşünmek ihtiyacı hissetmiyorlardı ya da çok sıkıntılı olduklarından dolayı kendileriyle